

Αγωνίζομαι τη γη αυτή,
να την ζουν αυτοί που την
ποτίζουν με τον ιδρώτα τους
και να περπατούν πάνω της
ελεύθεροι, διαφεντευτές της,
κυρίαρχοι της.

Να αναπνέουν περήφανοι
τον αέρα της,
Που να 'ναι αέρας δροσιάς,
Ομορφιάς, λεβεντοσύνης,
Όχι πνίχτης!

Από γραπτό κείμενο του
Κυριάκου Μάτση τον
Οκτώβρη 1958